

KELMIKAS KEVAD

Merike Kase

LUSTAKAD LOOD ERILISTEST LOOMADEST
JA TAVALISTEST ASJADEST

Tekstid kirjutanud Merike Kase
Toimetanud Mari-Liis Treial
Illustreerinud Elerin Valdas
Küljendanud ja kujundanud Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-34-4

Pärnu 2025
Trükk: Arial Bold OÜ
Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

*Kerstinile ja Kätrinile –
tänu teile need lood sündisid.*

SISUKORD

KELMIKAS KEVAD

9

SEE LÄKS NÜÜD KÜLL NAPILT

13

KEVAD KELDRIS

17

ÕIGLANE JAGAMINE

23

ISEKAS SUU

45

SAMMALDE KOKKUTULEK

27

RÄNDUR TATIKOLL

49

MAGNETIMADIN

31

KOLM VALGET USSIKEST

53

IGAÜHEL OMA SOOV

35

ONU KALEVI NUTITELEFON

57

LÄRMAKAD NAABRID

39

KUMMALINE LEID

61

KELMIKAS KEVAD

Kui suurem osa pingviinidest elab Antarktikas, siis Pille ja Paul toimetavad juba aastaid Eestis. Kunagi ammu, kui nad olid äsja oma nokakesed munadest läbi toksinud ning seeläbi ilmavalgust näinud, asusid nad tõesti lõunapoolusel. Kuna aga koorumine toimus mõlemal täpselt kell 00.00, mis on teadupoolest ilmaletulekuks kõige maagilisem hetk, said nad võluloo hakata oma kodu rajama Eestimaale.

Armsad nokalised elavad koos teiste tegusate olevustega loomaaias. Näiteks ninasarvik Neemega võimeldakse igal hommikul. Kaelkirjak Kallega harjutatakse õhtuti kabet. Orav Oskar räägib tihti teistele põnevaid looduslugusid. Siil Sofia eestvedamisel mängitakse mälumänge.

Loomaaias on paterdajatel väga palju tegemist, aga kõige rohkem meeldib loomadele sealt väljas käia. Nimelt ei ole nende pingviinide kodu tavaline, sest kõik selle elanikud on vabad ja saavad minna ka teisi paiku uudistama.

Pille ja Paul armastavad linnas ringi toimetada. Küll leiab neid jäätiseputka järjekorrast või kinosaalist. Teinekord vilksatavad mustvalged linnukesed aga hoopis uisuväljakul.

Ühel päeval rääkis orav Oskar: „Lumi juba sulab, kevad hakkab vist saabuma. Mind nüüd paar päeva ei ole: lähen kevadet nautima.”

Pärast seda ei saanud Pille magada, sest ta mõtles aina Kevadele. „Kes see Kevad on? Ja kus ta on?” rändasid küsimused pingviinineiu peas.

Ta otsustas, et küsib käbikuningalt hommikul järele. Aga kui selgituste aeg kätte jõudis, oli Oskar juba läinud.

Ja nii uuris Pille Paulilt: „Mis sa arvad, Paul, kui läheks täna hoopis maale?”

Paul ei saanud esiti arugi, mida Pille mõtleb: „Aga me ju elamegi Maal. Enam rohkem Maale ei oska mina küll minna.”

Pille hakkas naerma ja selgitas oma mõtet: „Ei-ei. Ma mõtlen, et läheks sinna, kus on puud ja põllud ja üldse mitte asfalti. Istume bussi peale ning sõidame metsa Kevadet otsima. Oskar läks Kevadet nautima ja ma tahaksin ka seda teha. Kuna linnas pole me teda kohanud, tuleb maal ringi vaadata.”

Paul sai nüüd mõttest aru ning kiitis selle heaks.

Kui pingviinid bussiga linna piiri ületasid, oli kohe näha, et linn ja maa erinesid teineteisest nagu öö ja päev. Akna taga asendusid lugematud katused lugematute puudega, asfaldi asemel vuras sõiduvahend porisel kruusateel.

„Millal me bussist väljuma peaksime?” küsis Paul Pillelt.

Pingviinineiu mõtles ja sõnas: „Natuke aega tuleb veel sõita.” Ega ta täpselt teadnud, kus see Kevad end peidab.

Kui noormees oli oma küsimust juba neli korda esitanud, hõikas Pille: „Näe, nüüd me lähemegi maha! Siin ongi Kevad!”

Muidugi, bussipeatus, kus nad väljusid, oli märgistatud sil-diga, millel seisis METSA.

Pingviinipoiss ja -tüdruk sammusid metsateele Kevadet otsima. Küll vaadati siia ning kiigati sinna. Uuriti samblatutte ja puukoort, kännutaguseid ja kivialuseid. Kevadet polnud näha.

„Appi-appi! Aidake mind!” kostis kusagilt kellegi summutatud hääl.

Pille ja Paul paterdasid hääle suunas ja nägid eelmise aasta varisenud lehtede all kükitavat sinilille.

„Palun tõstke see haavaleht mu pealt ära, siis ma saan ometigi oma vart sirutada!” sõnas taimeke.

Pille lükkas raskuse kõrvale ja abivajaja saigi end sirgeks lüüa. Paul uuris, kes see sinetav tegelane on.

Õiekandja vastas: „Mina olen sinilill Sirje.”

Pille oli tema ilust lummatud. Kui pingviin Sirje kauniduse nautimisest toibunud oli, küsis ta: „Kas Sa, armsake, tead, kust võiksime leida Kevade?”

Lilleke puhkes naerma ja teatas kelmikalt: „Sa just praegu vaatadki teda!”

Linnud ei saanud aru – puulehe alt pääsenu oli end ju juba sinilillena tutvustanud.

Sirje taipas, et pingviinid on segaduses ja täiendas end: „Mina olen kevad! Ja see sulav lumi minu kõrval, tema on ka kevad. Porine tee on kevad ning kuldnokk koduaias on samuti kevad.”

Kui Pille loomaaias järgmine kord Oskarit nägi, hõikas ta pähkclipurejale kohe: „Kas tead, me nägime ka Kevadet! Ta on nii ilus!” Pingviinipoiss lisas omalt poolt: „Ja eriliselt kelmikas, peidab end vaata et kõikjal, ole ainult mees ning leia üles!”

Miks Pille ja Paul ei teadnud, kes või mis on kevad?

Mis Sa arvad, kuhu läks orav Oskar kevadet nautima?

Missugused on Sinu arvates kevade märgid?

Milline on Sinu lemmikaastaag? Miks?

SEE LÄKS NÜÜD KÜLL NAPILT

Kui pühapäev oli õhtusse jõudnud ja magamamineku aeg Kerstinile ootamatult lähedale hiilinud, ei olnud tüdruk sugugi seda meelt, et paneks pea padjale. Ema märkas seda juba kella kaheksa paiku ning lükkas seetõttu unemaale sättimise veidi hilisemaks.

Nüüd aga näitasid seierid üheksat ja tuli paluda: „Ole hea, pane pidžaama selga!” Kerstin teatas, et enne tahab ta õhtuse vitamiini ära võtta.

„Olgu nii. Pärast seda paneme uneriided selga,” nõustus ema.

Aga kui vitamiin oli võetud, tahtis piiga hoopis hambaid pesta. Jälle tuli silm kinni pigistada ja uskuda lapse lubadust, et pärast seda paneb ta pidžaama selga.

Tirts puikles vastu ka pärast hambapesu. Küll leidis ta tegevust siin ja seal toanurgas, seejärel köögis. Midagi eriti põnevat oli vaja lõpule viia õe voodi all. Lapsevanem vaatas kella ning muutus siis rahutuks. Oli ju järgmisel päeval vaja varakult ärgata, et lasteaeda minna.

Ja siis see juhtuski. Tugitoolilt, kuhu pidžaama oli valmis pandud, kostis vali nutukoor. Vägikaikavedajad vaatasid teineteisele küsivalt otsa.

„Kas sa näed, mis juhtus?” küsis ema, kui oli aru saanud, milles asi. „Su magamisriietus, sokid ja isegi aluspüksid vesistavad!”

Ringikargaja ei saanud enam sõna suust, rääkimata siis ühest toast teise tormamisest. „Oi-oi, miks nad nutavad?” küsis tüdruk ehmunult.

Ema selgitas: „Aga nad on ju kurvad, kuna ei saa oma tööd teha. Nende ülesanne on olla öösel sinu seljas, hoida sind soojas.” Nähes, et nutukoor mõjub mõtlemapanevalt, lisas ta: „Ole nüüd hea laps ja lase pidžaamal oma tööd teha!”

Koos märgati, kuidas püksipõlvel kolm pisarat vaikselt riidesse imbusid. Sokikannal olevalt nutunäolt olid juba vähemalt seitse piisakest leidnud tee vaibale.

Lupsti olid jalas aluspüksid, kes lõpetasid kiskumise kohemaid, kui olid oma öisele positsioonile saanud. Järgnesid pluus ja püksid. Ka sokid said oma tööga algust teha.

Tuduriided seljas, teatas Kerstin: „Oi, see läks nüüd küll napilt!”

„Mida sa sellega mõtled?” päris ema. „See oli juba liig mis liig, kuulsid ju, missugune nutukoor siin oli!”

Unerõivastes neiu naeratas ja ütles: „Ei, see läks napilt. Kas sa kujutad ette, mis võinuks juhtuda, kui oleksin pidžaama selgapanekeuga veel oodanud? Päevariided, mida mängimise ajal kandsin, poleks ju saanud puhkama. Nad oleksid üleväsimusest lausa röökimä hakanud.”

Ema mõtiskles hetke, silitas lapse pead ja lisas nõustuvalt: „Jah, kui nüüd järele mõelda, siis nutukoori tipphetkel märkasin, et päevapluusil oli küll väga kibe nägu ees, justkui purskuks ta kohe nutma. See läks tõesti napilt.”